

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. Viskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 21. sušca 1890.

List 12.

Dva zelo važna poduka:

Drugo poglavje.

Daruj vsa svoja zasluženja velikodušno ubogim dušam v vicah, s tem, da narediš tako imenovano djanje velikoserčne ljubezni.

Velikoserčno djanje za duše v vicah je v tem, da katol. vernik vse zadostivne dobre dela v življenji in vse priprošnje po smerti prostovoljno daruje dušam v vicah; izroči jih Mariji D., da jih ona deli dušam v vicah.

Jezus Kristus je večno življenje obljubil onim, ki izveršujejo do družih dela usmiljenja, ker to, kar drugim storimo, Jezus tako sprejme, kakor če bi njemu samemu to storili. Najboljši način usmiljenja pa je, biti miloserčen do ubogih duš v vicah; kajti:

1. V tem skupnem djanji so združena vsa druga dela usmiljenja. Kdor stori kaj dobrega terpečim dušam v vicah, poživlja lačne z angeljskim kruhom, do katerega jim pomore; napaja s kervjo Kristusovo in z nebeško roso tiste, ki jih v najhujem plamenu žeja, da pridejo hitreje do gledanja obličja Božjega. On oblači nage z oblačilom svetlobe in večne gloriije. Čudovito jim daje prenočišče, s tem, da jim mogoč stori sprejem v nebeški Jeruzalem in prej postanejo hišni prijatelji Božji na večnem Sijonu. On rešuje jetnike iz goreče, temne jéce, on obiskuje bolnike, ker se podaja v duhu k njim ter jim s svojo molitvijo zmanjšuje bolečine. Prenaša jih v naročje Abrahamovo k večnemu pokoju v nebesih, in ima pri tem mnogo večje zasluge, kakor če bi pokopaval njihova trupla. Res, v tem jedinem djanji usmiljenja zapopadenih je vseh družih štirinajst (telesnih in duhovnih) del usmiljenja na čudovit način.

Imenitnost usmiljenja do vernih duš v vicah razvidna je dalje tudi iz tega, ker tako zelo potrebujejo pomoči, pa iz njene vrednosti in iz velikosti in izverstnosti onega, kar se s tem doseže.

a) Gotovo je, da je miloščina toliko več vredna, čem ubožneja je obdarovana oseba in čem manj si more sama pomagati. In kdo je v tem oziru bolj potreben pomoči nego duše v vicah, katere so zadržane, da še n. morejo gledati Boga od obličja do obličja, in so obsojene v najhujše muke, zlasti ker si iz največje sile pomagati več ne morejo same, ker je minul čas njihovega lastnega delovanja.

b) Milodar je toliko boljši obrnjen, čem vrednejši je ubogi. Kteri revež pa je vrednejši, kot so duše v vicah, ki so že brez greha, torekoč že skoro v stanji popolne milosti Božje in dragi prijatelji Boga samega!

c) Zlasti pa je velike vrednosti miloserčnost in usmiljenje do vernih duš v vicah, ker se jim na ta način pridobi tako veliko dobro, kot je večno veselje in gledanje Boga samega od obličja do obličja. Lahko je tedaj sprevideti, kako imenitna je v vsakem oziru usmiljenost, katero skazujemo terpečim dušam v vicah.

Toda kakor ima vsaka krepost svoje stopinje, tako tudi miloserčnost do duš v vicah; in po tej stopinji ravnalo se bode tudi plačilo. To je razvideti iz sv. evangelija; piše namreč sv. evangelist Luka: „Dajte, in se bo tudi vam dalo: dobro in obilno, potreseno in zverhano mero vam bodo dali v naročje; kajti: z isto mero, s katero vi merite, se vam bo odmerjalo.“

Zdaj bom Vam nekaj lepega povedal.

V Parizu je nedavno umerl slavní mož „Louis Veuillot“ — nikar se ne ustraši izreke tega imena, ni tako grozna, kakor pisana; reci Luj-Veljó, — pa je. Ta Luj-Veljó je bil hraber, neprestrašen zagovornik katoliške Cerkve; pa ne precej z začetka. Kaj se je tedaj godilo? Veljó sam pripoveduje tako-le:

Imel sem otroka, ki je bil divji, strasten, in ob enem se je zanikarno učil. Bil sem na otroka zloben, nepriljuden, oster. Večkrat mi je žena rekla: Le čakaj, da odpravi prvo sv. Obhajilo, potem se bo že poboljšalo. Tega nisem verjel. Med tem je hči hodila k spraševanju, nauk je pa tudi moja žena doma skerbno opravljala. Od tega časa je bil otrok pokoren, spodoben in ves ljubeznjiv in vdan do naji.

Moje serce do hčere in moje ravnanje do nje je bilo odsidob čisto vse drugač. Ne bom rekel, da je bila ravno ljubezen, kar sem čutil; bilo je morebiti velikoveč spoštovanje. Prišel je teden pred prvim sv. Obhajilom. Neko jutro, ko je bila hči po sv. maši prišla domú, pride k meni v sobo, kjer sem bil prav sam. Ljubi oče, je rekla, dan mojega prvega sv. Obhajila je blizo. Ne morem pa tako pristopiti k Božji mizi, moram poprej od Vas dobiti blagoslov in prositi zamere za vse pogrške, ki sem jih storila in za vso zamerzo, ki sem Vam jo delala. Le pomnite zmeraj mojih pomót in hudo me svarite, da se poboljšam.

Otrok, rekel sem, oče je rad voljan vse odpustiti. — Pri tem je v mene gledala, s solzami v očeh, in me objela s svojimi malimi ročicami. Ljubi oče, pravi, še nekaj bi rada. — Že se mi je dozdevalo, kaj hoče — vest mi je navdajala — bil sem nemiren, bridkost me je obhajala. — Pojdi, ji pravim, le pojdi zdaj, sej jutri utegneš zopet priti.

Ubogi otrok ne vé, kaj bi rekel: počasi roke umakne in gre žalostna nazaj v sobico, kjer je imela oltarček s podobo Matere Božje. — Berž ko je odšla, mi je bilo bridko, da sem jo tako odpravil. Vstanem in se po perstih pomikam k durim sobice, kjer je bival moj otrok. Duri so bile priperte: pokukam noter: otrok je na kolnih pred podobo presv. Device in s celim srcem moli za svojega očeta. Zares, v tistem trenutku sem spoznal, kaj človek mora čutiti, kadar vidi angelja.

Podal sem se tiho nazaj na svoje mesto, se vsedel in strah me je preletaval pervikrat zaradi moje dolgoletne sovražljivosti zoper Cerkev. Operl sem glavo na roki: jokati bi se bil, serce mi je

bilo prepolno. Zaslišim lahen šum, pogledam, hčerka stoji pred menoj. Na obrazu se ji je videla bojzljivost in ljubezen. Dobri oče, pravi, ne morem čakati do jutri, da bi povedala, prosim, pojdite z menoj in mamó v nedeljo k sv. Obhajilu. Solze so me nato polile, objél sem otroka in rekel: „Bom, bom, otrok; še danes me popelješ k svojemu spovedniku in porečeš: Lejte, tu so moj oče!“

Od te ure dalje je bil Veljó močen zatiravec nejevére in borivec za sv. Cerkev na Francoskem: bil je pridobljen za Boga s pomočjo dobrega svojega otroka o pripravljani k prvemu sv. Obhajilu. Kolik nauk je v tem za starše, da naj goreče podpirajo duhovne v pripravljani otrok za prvo sv. Obhajilo.

Boj zoper pohujšljive povesti.

Strašno opustošenje, katero širijo slabe knjige, in posebno pohujšljivi romani in povesti, se vedno bolj čuti, in sili družbo k obrambi proti tej res nalezljivi kugi. Tako se je ustanovilo, ni davno tega, v Švici društvo: „Švicarska zaveza za iztrebljevanje pohujšljivega berila“ s sedežem v Loganu. Ta „zveza“ je poslala poziv do vredništva švicarskih listov, ki tirja, da naj v poročilih o umorih in samomorih se omejujejo na suha djanja, in naj se ne spuščajo v podrobnosti, ki napolnujejo serce in domišljijo s strupenimi sopari pregrehe.

Na ravno to stvar obračajo oster pozor v Avstraliji. Ravnokar je prinesel knjigarski list „Publishers' Circular“, da je kupčijski komisar v Melbournu, P. Patterson, ukazal pokončati prav znatno število iz Londona na prodaj poslanih pohujšljivih, večjidel iz francoskega prestavljenih romanov. Knjigar, ki je bil te knjige naročil, je prosil dovoljenja jih poslati v London nazaj, a P. Patterson je odvernill: Čemu naj bi okuževali London s kugo, kateri branim vstop v Melbourne; prileže se tu nauk vsem, kateri bi mislili v prihodnje kupčevati v naselbinah s take baže nagnjusnim blagom. In res je šlo cele butare naturalističnih povést na ogenj, in ta novi auto da fě ni samo nikogar pohujšal, temveč je zbudil živo pohvalo po časnikih avstralskih. Eden n. pr. naj tehtnejših listov avstralskih v Melbournu izhajajočih: Daily Telegraph, tako-le govori v tem oziru: „P. Patterson je vreden vse hvaležnosti od očetov in mater, z eno besedo, vsih, katerim je v resnici na sercu čast in blagor bližnjega... Nimamo besed zadosti, da bi dopovedali, ne številke zadosti, da bi našli malopridnosti in neumnosti smerdljivih in kužnih pregréh, ki se razširjajo po francoskih Bavayevih izrodkih. Bolje je piti zastrupljeno vodo, nego poiti se z zastrupljenim slovstvom.... Res je, da se sicer včasih v kateri sploh dobri knjigi najdejo manj pripravi odstavki, a pisatelji teh knjig niso pisali s slastjo in z globočino gerdobije, kakor to dela Zola v povestih, katere je sežgal P. Patterson tako razumno in hvalevredno.“ — Ako to premislimo, kaj bomo rekli o marsikterih francoskih in domačih povestih itd? „Gorje človeku zaradi pohujšanja!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. V odseku za šolstvo gosposke zbornice so zraven kardinala Schönborna in kn. škofa Zvergerja tudi naš prevzvišeni gospod knez in škof. Prečastiti stoljni kapitelj se je toraj v dan pred sv. Jožefom poklonil prečastitemu višjemu pastirju pod vodstvom milostnega gosp. stoljnega prošta dr. Leon. Klofutarja, in je naznanil živo in gorečo zahvalo za poganjanje verske šole, ktera je potrebna, da šolska mladina ostane zvesta Kristusovi veri v doseg po slednjega namena, k čemur je Bog človeka stvaril.

Desetletnica pn. gospoda c. kr. predsednika Andreja Vinklerja, ki smo jo v zadnjem listu omenili, se je razvila velikansko. Častitali so mu prevzvišeni gospod knez in škof s prečast. stoljnim kapiteljom, deželski in vojaški zastopi, razni društveni odbori, različni zastopniki občinski glavnega mesta in z dežele, učiteljstvo raznih šol itd. „Novice“ so prinesle na čelu dobro zadeto podobo ljubljene in mnogozaslužnega dobrotnika in očeta naše dežele.

Iz postnega pastirsk. lista prevzviš. gospoda ljubljanskega kneza in škofa. V okrožnici z dné 15. avgusta preteklega leta spodbujajo sv. Oče verne k vedno večji gorečnosti v molitvi. Kakor rastejo zla in nevarnosti, ki preté cerkvi božji in človeški družbi, prav tako naj bi tudi rastla gorečnost in stanovitnost v molitvi.

Prav posebno nam pa sv. Oče priporočajo častiti in na pomoč klicati sv. Jožefa.

Sv. Jožef je naš deželni patron. Spodobi se toraj za nas še prav posebno, da ga dostojno in goreče častimo. — Razne nesreče, slabe letine, povodnji, bolezní nas že nekaj časa stiskajo. Tudi to je jeden vzrok več, da se mi vsi, kakor ena velika družina, v svojih potrebah, zatečemo k onemu, pod čegar varstvom in skerbjo je nekaj stala sv. družina. — In slednjič, dragi moji! čaka nas vse, jednega prej, družega slej, odločivna ura, odločivna za večnost: resna in nevarnosti polna smertna ura. Kdo bi si ne želel ob tej uri pomoči mogočnega zavetnika umirajočih, sv. Jožefa, da bi pod njegovim varstvom in z njegovo pomočjo se srečno iztekla ta odločitev?

Z ozirom na vse to zdi se mi najprimerneje in najkoristneje, če vam v sledečem naznanim célo omenjeno okrožnico sv. Očeta, ki govori največ ravno o češčenju sv. Jožefa. Škof vseh škofov in pastir vseh pastirjev, učitelj vseh učiteljev in Kristusov neposredni namestnik sam, sv. Oče naj podučí svoje duhovne otroke, zakaj in kako naj časté sv. Jožefa, ter kako naj si zaslužijo njegovo pomoč v življenju in smrti. („Danica“ je to papežovo okrožnico prinesla lansko leto v 35. in 36. števil.; toraj naj dalje sledí le konec pastirskega lista.)

Ponavljajoč vam tukaj te besede, bi vas vse rad z novega in prav priserčno prosil: združite se pogumno proti sovražniku, ki je naši deželi že toliko škodoval, ter pristopajte radi k družbam, ki se snujejo zato, da se boré zoper njega. Sicer se je, hvala Bogu! že marsikaj storilo; a vkljub temu si ne upam terditi, da smo že tamkaj, kjer bi mogli in morali biti. Zato se čutim dolžnega, danes svoj višje-

pastirski opomin ponoviti. Da, tako kliče z apostolom¹⁾: „Fratres sobrii estote“; „Bratje! bodite trezni in čujte. Ker hudič, vaš zopernik, hodi okoli kakor rjoveč lev, ter išče, koga bi požerl. Ustavljajte se mu terdno v veri.“

Ne morem si kaj, da bi o tej priliki na nekaj ne opozoril. „Zdi se, da tu pa tain menijo, da se dela pri naših družbah treznosti le za odvernjenje žganjarske kuge. Zares, to je jeden namen, tudi glavni, pa ne edini. Kakor že ime pové, dela se tu za zmernost sploh; tedaj tudi za odvernjenje pijanosti vsled preobilno zavžitega vina.“²⁾ V tem oziru pa nahajamo, žal, v marsikaterem kraju le preveč vzroka za družbo treznosti. — A bodisi, da v tvojem kraju ni te napake; kaj sledi iz tega? znabiti, da se ondi ni treba meniti za družbo treznosti? Nikakor ne. So kraji, v katerih ljudje ne pomnijo, da bi bilo kedaj gorelo. Je li zarad tega odveč, če si priskerbiš zoper ogenj vse potrebne priprave? In če ti ne potrebuješ pomoči družbe, ali nočeš drugih podpirati? Ali ne poznaš moči dobrega zgleda, moči molitve? Zakaj nočeš tedaj sadú skupne družbine molitve nakloniti kakemu sobratu, ki je je znabiti zelo zelo potreben? Saj nas apostol opominja³⁾: „Molite drug za drugega, da bodete zveličani; veliko namreč premore stanovitna molitev pravičnega.“ Porabimo toraj, predragi! priliko, ki se nam ponuja v družbi treznosti, da prislužimo milosti sebi in bližnjemu.

K sklepu bi vam rad priporočil le še jedno željo sv. Očeta. Na koncu svoje okrožnice pravijo: „Jako koristno in hvalevredno je, kakor je v nekaterih krajih že navada, da se mesec marec z vsakdanjimi pobožnimi vajami posvečuje sv. Jožefu. Kjer se pa to ne more lahko zgoditi, je vsaj želeli, naj se pred njegovim godom (19. marca) v glavni cerkvi vsacega kraja opravlja tridnevnik.“ Tako pravijo sv. Oče. Želja sv. Očeta je tudi moja želja in bi me močno veselilo, če bi zvedel, da se sv. Jožef v svojem mescu prav mnogo časti.

Pa porečete, kaj nam je storiti? Odgovor: kar lahko storite; n. pr. molite vsak dan 7 „očenašev“ in 7 „češčena si Marij“ v čast sedmerim bridkostim in radostim sv. Jožefa. Posebno vrednost pa bodo imele vaše molitve, če združujete ž njimi lepe čednosti iz ljubezni in v čast sv. Jožefu, n. pr. potopežljivost v križih in bridkostih, prizanesljivost v razžaljenju, ljubezen do sovražnikov itd.; ali če skušate in se trudite z ozirom na tega svetnika kako napako odpraviti, n. pr. nepokorščino, prepirljivost, prederzno sodbo bližnjega, preklinjevanje, nečistost, nezmernost itd. Le vprašaj svojo vest, kje pri tebi največ manjka, in precej bodeš zvedel, kako moreš sv. Jožefa najbolje častiti in si najgotoveje prislužiti njegovo priprošnjo. Zlasti pa bomo sv. Jožefa častili z dobro spovedjo in vrednim sv. obhajilom njegovega godú dan ali pa v naslednji osmini. — Kdor s takimi pobožnimi in krepostnimi vajami sv. Jožefa vsak dan mesca marca časti, podobno, kakor častimo mesca maja Mater Božjo, si more s tem tudi ravno tiste odpustke pridobiti; namreč vsak dan 300 dni, in enkrat (poljuben dan v mescu) tudi popolen odpustek pod navadnimi pogoji (spoved, obhajilo in molitev po namenu sv. Očeta.

¹⁾ I. Petr. 5. 8. ²⁾ „Diöc. Blatt“ 1889. I. 2. ³⁾ Jac. 5. 16.

Z Gorenjskega. (K češčanju sv. Jožefa.) Nedavno sem bral v nekem časniku (ime mi je odpadlo), da vsa stoletja kerščanske dobe se ni storilo toliko za povzdigo slave sv. Jožefa, kakor sta storila papeža Pij IX in sedanji sv. Oče Leon XIII. Pervi imenovali so ga varuha katoliške Cerkve, sedanji sv. Oče pa so med drugim za mesec oktober — kakor je znano — ukazali s posebno lepo molitvijo častiti sv. Jožefa. Oni so pa s spisom (reskript) kongregacije za odpustke z dne 19. jan. t. l tudi molitvi za kristjanske družine, katera se zlasti kot skupna jutranja ali večerna molitev opravljati priporoča, podelili odpustek 200 dni, enkrat na dan, ako se skesano in pobožno moli. Da bi se ta molitev razširila med nami Slovenci, bi bilo morda primerno, da bi se natisnila n. pr. takole: Na sprednji strani naj bi bila vpodobljena slika sv. Jožefa, ali pa sv. Družine, na zadnji strani pa naj bi bila natisnjena molitev. Lahko bi se vzela tudi oblika knjižična: od zunaj slika, znotraj pa molitev. Ali naj bi se natisnila molitev brez slike na nekoliko večji papir, n. pr. na pol pole, ob kraji pa naj bi se napravil ličen obrobek v obliki venca, ali kaj enacega. To bi se dalo lahko vložiti v okvir, in obesiti na steno med druge podobe, ali pa nad sobna vrata kot „hišni blagoslov.“

Za razširjanje te molitve med našim narodom naj bi se delalo prav goreče, tako n. pr., kakor Nemci pravijo: „Massenverbreitung“. Zlasti po šolski mladini bi lahko prišla v vsako slovensko hišo, v vsako družino. Ako bi natis in razprodaja dalo kaj dobička, obrnilo naj bi se to v prid študentske kuhinje.

Molitev k sv. Jožefu.

K Tebi o sv. Jožef, pribežimo v svoji bridkosti, in ko smo na pomoč klicali presveto Tvojo Nevesto, s polnim zaupanjem prosimo tudi Tvojega varstva. Pri ljubezni, ki Te je vezala z brezmadežno Devico, Božjo porodnico, in pri očetovski ljubavi, s katero si objemal Dete Jezusa, Te ponižno prosimo, da se milostno oziraj na dedščino, pridobljeno s kervjo Jezusa Kristusa, in da nam pomagaj v naših potrebah z mogočno svojo priprošnjo.

Čuvaj, skerbni varh svete Družine, izvoljene otroke Jezusa Kristusa! Odvrčaj od nas, ljubeznipolni Oče, vsako kugo zmot in spačenosti! Milostno z nebes podpiraj nas, mogočni varh, v sedanjem boju z močmi temè! In kakor si nekdanje Dete Jezusa iz smertne nevarnosti otel, tako brani sedaj sveto Cerkev božjo zalezovanja sovražnikov in vsakega nasprotovanja, ter varuj vsikdar nas vse, da moremo po Tvojem zgledu in s Tvojo pomočjo sveto živeti, srečno umreti in doseči večno zveličanje v nebesih. Amen.

Dunaj. Na Dunaju zbrani avstrijski škofje so z vso spodobnostjo poznamnjali, kaj da katoličani s sv. Cerkvijo vred zahtevajo za odgojo otročičev in mladine, namreč katoliško šolo za katoliške otroke. Nato pa so dunajski judovski listi kakor pošasti iz pekla zarohneli nad našimi škofi! Imerujejo jih „vodnike klerikalne stranke“, kakor bi bila Avstrija z naj večji večino in s cesarsko rodo vino vred katoliška, da smo katoličani le kaka zanikarna, zaničljiva stranka! Primérjajo naše škofo rogoviležem zoper vstavo, državo itd. In zakaj to? Zato, ker nič ne zahtevajo kakor to, kar judje že davno zase imajo, kar turki v Bosni za Mohamedovo vero imajo, namreč katoliško šolo za kato-

liške otroke. — Kar so katoličani z dolgim molčanjem in čehljanjem psevdoliberalcev, judov in framonov iskali, to so pa dobili: da zdaj s katoliškimi škofi in z vernimi katoličani kakor s cunjami pometajo, in da tudi že mnogo kerščenih in birmanih osebtev v njih rog trobi!

Kaj pa zahtevajo škofje in verni katoličani?

Zahtevajo, naj se šolska postava od 14. maja 1869 in 2. maja 1883 tako vravná, da vstreza opravičenim zahtevam katoliške Cerkve:

Škofje in katoličani tedaj zahtevajo:

Očitne ljudske šole, ne namešane z otroci nekatoliških vérstev.

Zahtevajo učitelje katoličane, izobražene na katoliških pripravnicah.

Vpljiv organov katol. Cerkve pri nameščevanju učiteljev, kolikor ga je treba, da se zagotovijo o primérnem delovanju prosivcev.

Učitelj naj sodeluje pri uku kerščanskega nauka in drugi nauki naj bodo v soglasji s katoliškim značajem, nič naj se v njih ne nahaja, kar bi bilo za katol. otroke spotikljivo.

Potrebno nadzorstvo katol. Cerkve v ljudskih šolah in na pripravnicah, da bo verski značaj vsestransko zagotovljen.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Obiskala sva nadalje priljubljeno cerkev Device Marije, Kraljice mirú „Maria della Pace.“ V tej milostni cerkvi je toliko zlatih in srebrnih darov in zahvalnih spominkov, da so velekrasno in umetno razstavljeni ob vseh stenah in obokih v cerkvi.

O poldne greva v palačo pri vhodu na velikanski in veličastni terg pred Vatikanom, sv. Petra terg. V ti palači stanuje prelat sv. Očeta, ki vsako soboto namesto sv. Očeta deli imenitne voščene svetinje, imenovane „Agnus Dei.“ Te voščene podobe imajo na eni strani izbuknjeno vtisnjeno podobo Jagnjeta Božjega in znamenja papeževe, z imenom sv. Očeta.

Ta znamenita svetinja je starodavna, iz rimske obredne knjige, ktere starost menda sega v četrto stoletje kerščanstva. Oni obrednik rimski določuje: iz česa naj ta svetinja bode, kdo in kako naj se blagoslavlja in posvečuje, kaj pomeni in podeljuje. Bila je že perve čase kerščanstva navada, običaj, ko so še odraščene kerščevali sv. veliko soboto, da so kerščenci nosili belo obleko do perve nedelje po veliki noči. To nedeljo, „belo“ imenovano, so v cerkvi belo kerstno obleko odložili; vsaki je dobil svetinjo „Agnus Dei“ v pomoč zoper vidne in nevidne sovražnike. Poleg teh svetinj se dobi tiskano latinsko, ali italijansko pismo, poterjeno s papeževimi znamenji. Podoba in vsa svetinja je iz čistega voska, vmesena s sv. oljem in sv. krizmo; z balzamom in prahom od ostankov telés svetnikov. Sv. Oče jih blagoslavlja in posvečujejo sami. Pervo blagoslovijo vodo, v katero je primešano sv. olja in sv. krizme. Pred potapljanjem, vmes, in po potapljanju teh svetinj v sv. vodo molijo in prosijo sv. Oče, namestnik Kristusov in poglavar sv. Cerkve na zemlji, v mnogih lepih in pomenljivih molitvah k Bogu, da bi milostno podelil moč in milosti, darove in dobrote, katerih prosijo; da bi verni, kateri se te svetinje zaupljivo in pobožno poslužijo, zadobili vse milosti, dobrote in pomoči, za ktere namestnik Kristusov sv. Oče pri

njihovem blagoslovljanju in posvečevanju prosijo. Vse pa po moči in zasluženju včlovečenja, rojstva, življenja, terpljenja in smerti nedolžnega Jagnjeta Božjega, Jezusa Kristusa na križu, čegar podoba ta svetinja nosi. Milosti, pomoči in dobrote našteva dotično pismo mnogotere. Mnogo čudežev je Bog storil po tej svetinji sv. Cerkve, mnogo čudežnih rešenj in pomoči podelil vernim. Znam za svetnika iz redovnega stanú, kateri na ladiji plaveč po morju je v veliki morski nevihti, oluji, v grozoviti nevarnosti potopil svetinjo „Anus Dei“ v valove morja, in — postala je mirna tihota, vsi na barki bili so rešeni potopa in gotove smerti v razburkanem morju. — Sam pri sebi in pri družih sem skusil in se prepričal vseh milosti, dobrot in pomoči, ktere našteva tiskano spričevalo. Osobito pa leta 1886 o koleri v Italiji. — Na drugi strani ima svetinja izbuknjeno vtisnjeno podobo D. Marije, ali kacega svetnika Božjega. Te voščene svetinje, blagoslovljene in posvečene od samega sv. Očeta, poglavarja sv. katoliške Cerkve, s kerstu podobnim potapljanju, ter je častito, imenitno in sveto blagoslovilo (sakramentale). Svetinje „Agnus Dei“ se hranijo pri odličnem svečeniku in prelatu v posebni sobi, v krasnem, bogato pozlačenem tabernakeljnu, podobnem hranišču med lepimi svilenimi zagrinjali. To je jedna izmed naj imenitnejših svetinj sv. katoliške Cerkve. Samo malo znana, še manj pa razumljena svetinja je. V samostanskih cerkvah je tu in tam med sv. relikvijami vdelana in na oltarjih izpostavljena. Marsikje je pa novejša časa odstranjena. Revni časi sedanji, ker ne potrebujejo več blagoslovljenih in posvečenih pomočkov sv. Cerkve! Sedanji razsvitljeni svet zametuje veljavo blagoslovljenih in posvečenih zvonov in družih blagoslovov. Kaj pa pomenijo besede v molitvah pri blagoslovu in pri posvečevanju zvonov, pri blagoslovu svetinje „Agnus Dei“ in družih sv. blagoslovov? Ali mogočne molitve sv. Cerkve, neveste Kristusove, nimajo pri Bogu veljave? Zakaj se pa med tolikimi molitvami in svetimi obredi Božje cerkve blagoslavljajo in posvečujejo omenjene reči? So potem brez pomena, brez koristi in pomoči? Zakaj se pa ne rabijo, za kar so blagoslovljene in posvečene? Ni pa rečeno to drugovernikom, temveč mlačnim in malomarnim katoliškim vernikom. (Dalje nasl.)

Stolpje.

II.

(Dalje.)

(Op. Bili smo zadnjič pregledali, da je ostal še dober kosce tega spisa. Vr.) Navidezno so to plemeniti zlogi te ogromne in čudne stavbe, a navdušiti nas ne morejo za kakšno veličastno idejo, ter nas pustè merzle, kakor snežene gore, ki se še mnogo više vspenjajo, in od koder je še veličastniši razgled. V Eiffelnovem stolpu je vtelesen današnji materijalizem, i. z jekleno pestjó teží nad ogromno večino človeštva. (Znan je visoki snežnik na Koroškem, kateremu Nemci pravijo „Gross-Glockner“, kar Slovenci predstavljajo „Veliki zvonár“ (ali Veliki zvonik po Jos. L.), in ne pomislijo, da goro imenovati po rokodelcu (zvonár, kakor čevljár, tesár itd.) je nezmisel, in gotovo je to imé popáčeno, da si se lepo nemško glasi.

Ker so tam v znožju v starih časih bivali Slovani, so menda ono goro imenovali veliki „Goli-uknar“, toraj nemški: Gross „Kahlenspitze“, kar je menda najpravišnje? Tako smemo imenovati Eiffelnov stolp, ne zvonik, nego veliki „goliuknar“, ki nima v sebi nijedne vzvišene človeštvo spodbujajoče zmisli; res so „zgoli okna“, iz katerih ljudje zijajo na novi Babilon — Pariz.)

Najvišjo stopinjo v službi vede zavzemajo nedvojbeno oni serčni možje, ki že nekaj let opazujejo vremenske premembe na najvišjih verhovih planinskih. I. V sedmih deželah so dandanes take opazovalnice: V Avstriji naši je tako opazovališče na Koroškem na Velikem Obiru (Hoch-Obir) in najviše na snežniku „Sonnblick“ (3100 metrov visočine); II. Na Nemškem je najviše opazovališče na Wendelsteinu na Bavarskem 1728 m. III. Na Švicarskem najstarejši zavod (hospic) sv. Bernarda in najviše na gori Theodulpass, 3330 metr.; IV. na Francoskem v Pirenejskem gorovji: Pik du Midi de Bigorre 2877 m.; V. na Angleškem na Škotskih planinah: Ben Nevis; VI. na Italijanskem na Monte Cimone — 2165 m., in na ognjeniku Etni — 2950 m.; VII. v Ameriki v gorah Rocky Mountains — 4322 metrov nad morsko gladino. Opazovanje prirodnih pojavov je razdeljeno na sedem razredov: 1. toplina, 2. zrakotlak, 3. vlaga, 4. vetrovje, 5. zračne padavine (dež, sneg itd.), 6. oblaki, 7. elektrika in magnetizem.

Pri vsem tem raznoverstnem opazovanju so do sedaj še prav malo do cela dognali, da niti jutrajšnjega vremena ne morejo za gotovo napovedati: „planinsko vreme, kakoršno je sedaj, nam je nerešena zagonetka (uganka), in vreme bodoče, recimo jutranje vreme, nam je še nejasniše kot zagonetka, nam je knjiga s sedmerimi pečati zapečatená.“ (Wetterwarten im Hochgebirge von Fr. Auerbach in der Zeitschrift des deutschen und österreichischen Alpenvereins 1889 pag. 57—70.)

To sedemrazredno opazovanje v sedmerih kraljestvih po svetu nas živo spominja na vsesvetno mesto Rim, ki je s početka bilo zidano na sedmerih gričih, katerih jeden se imenuje Vatikan, gotovo od lat. vates, opazovalec, prerok, duhovnik. Tam je pravi opazovalec, viši duhoven vesoljnega sveta, ki z odzgoraj razsvitljeno bistrumnostjo opazuje duševno nevreme po celem svetu, ter naznanja vedno o pravem času potnikom v solzni dolini, kakó se imajo vesti v boju proti sedmerim poglavitnim grehom. Kakor so Izraelci, preden so zasedli obljubljeno deželo, morali premagati sedem poganskih rodov, tako nam se je vojevati proti ljutim napadom onih sedem dušnih nasprotnikov, in pomoč izdatno dobivamo v sedmih močnih gradovih svete katoliške Cerkve, namreč, v sedem svetih zakramentih. „Kdor premaga, naredim ga za steber v svetišču Boga... in zapišem nanj imé svojega Boga“ (Razod. 3, 12.), da bode „terque quaterque beatus“ (trikrat in štirikrat, t. j. sedemkrat blažen) bival v deželi, kjer „bo mesec svetil se kot solnce, in bo solčna svetloba sedemkrat večja, kakor luč sedem dnevo, v dan, ko bode Gospod (popolnem) ozdravil vse rane svojega ljudstva.“ (Izai 30, 36.)

(Dalje nasl.)

Katoličan hočem postati.

Nedavno — tako nam pripoveduje nek duhoven — prišel je nekega večera vodnik tukajšne tovarne k meni in je dejal, ko je poprej nekoliko se pogovarjal, da je pripravljen k katoliški Cerkvi pristopiti. Poznal sem mladega moža po tem, kar mi je gospod K., posestnik tovarne, pri neki priložnosti o njem povedal; bil je protestant, ali gospod K. je rekel, da ni še nikoli imel tako čverstega in razumnega delavca. Vprašal sem mladega moža, kaj da je temu vzrok, da hoče katoličan postati? — „Vzrok“, odgovoril je, „bodete komaj uganili. Sem, kakor morebiti veste, že dve leti tukaj; ker tu protestanške cerkve ni, sem hodil, da bi svojo službo božjo opravljal, v vašo cerkev; slišal sem tudi pridige. Tu se mi je precej od začetka nekaj čudno zdelo, kar sem pozneje od nedelje do nedelje vedno zopet našel, ko sem bil namreč od svojih mladih nog navajen, skoro v vsaki pridigi slišati napade, in sicer čestokrat zelo hude, zoper katoliško cerkev, zoper njene nauke in navade, zoper njene duhovne in posebno zoper njenega glavarja, papeža; pričakoval sem enakih napadov zoper protestante v pridigah njene cerkve; pa zastoj. Nikoli ni bilo nobene besede zoper našo vero. To me je osupnilo, ne da bi bil dalje na vzrok te prikazni mislil. Nato ste imeli neko nedeljo pridigo o besedah Gospodovih: „Na tem naj vsi spoznajo, da ste moji učenci, če se bote med seboj ljubili.“ Zelo jasno ste razložili, da je bratovska ljubezen znamenje pravega kristjana; da so le oni, kateri imajo in skazujejo ljubezen, pravi kristjani; da pa oni, katerim se ta pogreša, in zoper to grešijo, nobene pravice do tega imena nimajo. — To mi je seglo globoko v serce. Spoznal sem čisto resnico rečenih besed. Pri protestantih — tako sem dalje mislil — le premnogokrat te ljubezni ni; večkrat so, celo v cerkvi, silo sovražni na katoličane; pri katoličanih se pa nahaja ta ljubezen; ti so tudi protestantom dobri. Če se tedaj pri njih znamenje pravih kristjanov vidi, tedaj mora vendar tudi njih vera prava kristjanska biti. In zato moram katoličan postati. Povedal sem to svojo misel svojemu gospodu, ki je, kakor veste, zelo pobožen katoličan. „Da,“ rekel mi je, „to misel morate obdržati, jo poskušati in pridno moliti.“ Dal mi je od časa do časa katoliške knjige, katere so pojasnovale katoliško vero; pridno sem bral in veliko molil. In sedaj sem trdno prepričan, da je katoliška cerkev prava cerkev. „Katoličan hočem postati.“ Postal je katoličan in je bil odslej vedno zelo priden katolik.

Ozdravljenje.

doseženo po priprošnji Don-Boskovi.

Bellinzona, 25. pros. 1890.

Mesca listopada preteklega leta se je do Vas obernila moja nečakinja Kandida Biaggi, pomočnica Salezijanska, in Vas je prosila, da ste opravili sv. mašo nad grobom Don-Boskovim, blaženega spomina, da bi dosegla ozdravljenje neke bolne, matere treh otročičev, ki je bila bolana že šest mesecev, in je bilo malo upanja, da bi se ozdravila z zgoli pomočki, kakoršne daje učenost.

Tista bolna sem bila jest, in zdaj z veseljem spolnujem svojo sveto dolžnost, ter Vam naznanjam, da Don-Bosko ni pustil neuslišanih naših molitev. Ravno v tistem času se mi je začelo boljšati in zboljševalo se mi je zlagoma do danes, ko sem že skoro popolnoma ozdravljena. Moja hvaležnost do dobrotljivega Boga in do sladke njegove Matere Marije, kakor tudi do nepozabljivega Don-Boska je nezmerna in bode brez konca. Ker pa ne vem, kako bi jo bolje skazala, Vas prosim, mnogočastni Don-Rua, zapišite me med lepo število svojih pomočnic, ako me vredno cenite, ker upam s tem storiti prijetno reč sercu očeta in vstanovnika te dobrodelne naprave... Po svojih močéh si bom prizadevala vedno skazovati hvaležnost za doseženo omenjeno posebno milost...

Julija Janella Andreoli.

Blaga serca.

O veste li, mamica ljuba! zakaj
Ta venček cvetlični sem zvila?
Če vganete, prosim, povejte mi vsaj,
Komu sem ga jaz namenila.

Ne vganete ne, ne, — zato pa povém
Vam, ljubljena mamica, sama,
In lepo vas prosim, žnjim iti da smem,
V mertvišče, tik božjega hrama.

Ta dan „Vsih svetnikov“ ovenčani vsi
So ljubljenih vmerlih grobovi;
Le ena gomila okinčana ni,
Ne vidijo tam se cvetovi.

Kakó mi je, mama, pri sercu britkó,
Da zabljen je zapuščen;
Na njo ne potoči solzice okó,
Ne zrè tje skor duša nobena.

Oj tje jaz ponesem ta venček, ta cvet,
Hvaležnosti znamnje čutila.
Ker tamkaj počivajo naš katehet,
Oh, duša preblaga in mila!

Lepó so učili spoznati Boga,
Kazali nam pot tje k nebesom,
Da tamkaj pri Jezusu vsi smo domá....
Spominjam se s solznim očesom.

Vesél, o presrečen je tisti bil čas,
Ko v šolo gospod so stopili;
Po uku, še peti učili so nas,
Serčnó smo Marijo slavili.

O koliko dobrega blagi gospod
So vbogim učencem storili,
A zdaj, ko poklical jih Bog je od tod,
So na nje skor vsi pozabili!

„Le idi, o hčerka predraga mi koj,
Okinčaj gomilo otožno;
Poklekni in moli za mir in pokoj
Gospodove duše pobožno.“

Kot sernica lahna, je hčerka odšla,
In venček na grob položila,
Polila priserčno s solzicami ga,
Hvaležnosti blage rosila.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Dunaj. Zveličani Janez Kerst. Salle je bil posebno skrben za ubogo mladino in vstanovil je bil družbo za vzgojo dobrih učiteljev. Dunajska družba v ta namen je 27. svečana imela veliki letni shod v dvorani katoliških rokodelskih pomočnikov. G. Fr. Ksav. Šramek, c. kr. uradnik, je govoril o tem, kako silo potrebna je kerščanska odgoja ljube mladine; P. Jožef Majer pa o tem, kako si prizadevajo šolski bratje lepo odgojati mladino. Na vprašanje, kdo je naj boljši učitelj, je odgovoril čisto resnično, da tisti, čegar nauk je resnica, čegar odgojevanje deli milost (gnado), in ta je Jezus Kristus. V kerščanstvu je toraj naj varniše zagotovilo za dobro učenje in vspešno odgojo. To pa se pogreša v novosegnetih učilnah. Zveličani la Salle je bil vstanovil 27 naprav za dobre učitelje, zdaj jih je že 1200, katerih 5 je na Avstrijskem, in družba šteje 1700 družbenikov. V Strebersdorfu ima naprava zdaj 100 gojencev. — Kako potrebne so take naprave za dobre učitelje. Med drugimi pomočniki so tudi večkrat duhovne vaje, kakor jih imajo po Nemškem. Kolik blagor bi bil to za učitelje same, za njihove družine in za učence! — Priporočevanje gg. učiteljev k patronu sv. Tomažu Akvinskemu in učencev k sv. Alojziju je prav velik pomoček za dober šolski vspeh.

Rim. Sv. Oče Leon XIII so te dni sprejeli g. Algarija L. Thorolda, edinega sina anglikansko protestanškega škofa v Rošestru. Le-tá se je pred 5 leti vernil v sv. katol. Cerkev. Veseli so ga bili sv. Oče in podelili so mu apostolski blagoslov.

Angleško. 18. svečana je bil introniziran novi katoliški škof v Hescham-u in Newcastleu, dr. Tomaž Wilkinson. Tudi ta je eden mnogih spreobrnjenec, ki so se iz anglikanske cerkve povernili h katoliški veri. Koliko morajo taki možje prestati, kolike zgube večkrat terpeti, da se vernejo v pravo Cerkev, ktero pa mnogi naših katoličanov tako malo vedó ceniti, ali jo še celo zaničujejo in si grozno pogubljenje nakopujejo! Pri omenjeni cerkvi je 9 krivoverskih duhovnov zlagoma pristopilo v katol. Cerkev.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij (sušec).

a) Glavni namen:

Spomin na poslednje reči.

b) Posebni nameni:

23 Tiha nedelja. S. Simon Tridenški. Spomin na terpljenje Kristusovo. Spreobrnjenje Judov. Odstranjenje sovraštva.

24. S. Gabrijel nadangelj. Oznanovanci sv. vere. Duhovne vaje in ljudski misijoni in njih voditelji. Priporočene časne zadeve.

25. Marijino Oznanjenje. Spomin na skrivnost včlovečenja. Pobožnost k Materi Božji. Marijanska društva in zaveze.

26. S. Ludiger. Vestfalska. Katoličanje severonemški in 55.000 kat. otrok, ki obiskujejo nekatoliške šole.

27. S. Ruprecht. Solnograško in Bavarsko Društva treznosti. Hudo stiskani duhovni. Zadeve zaradi poklica.

28. Mati B. 7 žalost. Poterpljenje v terpljenji. Kerščanska materinska društva. Obletnica v čast Matere usmiljenja.

29. S. Ludolf. Razširjanje Serca Jezusovega pobožnosti. Meklenburško. Dragi ranjki.

30. Cvetna nedelja. Serčno spoznanje Jezusa Kristusa. Škofje in duhovni. Več takih, ki so brez tolažbe, več maloserčnih, na duhu bolnih.

31. S. Agilolf. Spomin na smert. Kolin. Vse poslano, a še ne zaznamovane zadeve. Mesca marcija umrli in oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umrli mesca aprila.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata. naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Devica za popolno zdravje, da bi zamogla doželeni redovni stan nastopiti. — Priporočena domača živinca, da bi ostala zdrava. — Da bi Bog odvernil kužne bolezni in vse hudo. — Dar za pobožno molitev k sv. Jožefu, da bi v neki hudo zamotani zadevi svojo neusahljivo pomoč skazal. Uslišanje boče naznaniti in se z novim darom v dobre namene hvaležno skazati. (Op. Vravnano, mislimo, v Vašo korist. Vr. Udje so prošeni, goreče moliti v ta namen. Vr.) — Brat in sestra prav serčno priporočata hudo bolnega očeta, da bi ga Bog ohranil na prošnje ssv. Ant., Jož., Mih., in Fr.

Zahvale.

Terdovraten grešnik je bil priporočevan z mnogimi molitvami Naši ljubi Gospej presv. Serca Jezusovega in sv. Jožefa, in čez dva mesca je bila molitev uslišana: človek se je z dobro spovedjo z Bogom spravil in popolnoma spreobrnul, za kar bodi večna hvala N. lj. Gospej in sv. Jožefu.

S. R.

Bolehal sem dolgo časa v gerlu. V svojem terpljenju sem se priporočal Mariji preč. Devici Lurški in sv. Antonu Padov. z obljubo, da hočem uslišanje po „Danici“ naznaniti. Izrekam tedaj svojo dolžno preserčno zahvalo P. D. Mariji in sv. Ant. za nju pomoč. Le obžalujem, da sem to svojo dolžnost že nekaj mesecev odlagal.

F. J.

Listek za raznoterosti.

V molitev naj smé vrednik „Zg. Danice“ blagim čitateljem priporočiti svojega ljubega brata Antona, hišnika v Stari Loki, ki je 16. t. m., prejemši ss. zakramente, po kratki bolezni v Gospodu zaspal v 70. letu svojega življenja. Bog mu daj večni mir! Ob enem prav serčna zahvala preč. gg. duhovnom in drugim pogrebcem za njih ljubezen in dobroto!

V Čemšeniku, v Moravški dekaniji, je umerl on-dotni č. g. župn. Jak. Tomelj v svojem poklicu. Šel je, kakor, smo slišali, sam bolehen, bolnika previditi; po poti gredé s presv. Popotnico omahne in se zgrudi v snég; cerkvenik pokliče ljudi, možje ga naložé na voz in peljejo domú, kjer ga bolni gosp. Mih. Lazar začne v sv. olje devati, med tem pa sam omedlí in se zgrudi na tla. Nadalje nam je le toliko znano, da gosp. župnik je umerl; gosp. M. Lazar, gimnaz. kat. v pok., pa je še vedno nevarno bolan in se predragim prijateljem in znancem priporoča v molitev in spomin.

Katol.-polit. društvo ima prihodnjo nedeljo popoldne ob 4ih svoj shod v Št. Vidu nad Ljubljano.

Družbe za katoliško-družbinske študije. Kolikor huje prostomišljaki in hudobni framasoni preganjajo sveto Cerkev, toliko gorečnije se je zvesti njeni sinovi oklepajo. Nedavno je bil v Padovi shod verlih mož pod predsedstvom škofa Callegari-ja. Namerjajo pa napraviti družbo za katoliške študije, in to je res potrebno, zakaj veliko civilnih gospodov in sploh móž po doveršenih šolah ne pogleda več ne katekizma in ne druge knjige, da bi se v veri poučevali; torej pozabijo naj potrebniši verske nauke in zanemarjajo naj važniši dolžnosti. Sv. Oče Leon XIII so srečo voščili novi družbi, opomnili pa, da je njena naloga tehtna in težavna; naj toraj vstanovniki na Božjo pomoč zaupajo, naj bodo stanovitni in vedno ostanejo pokorni cerkveni oblasti.

Verhbosanski kanonik dr. Andr. Jagatič je iz Sarajeva v Zagreb in od ondot potoval na Reko, od koder se podá z Würlnovimi romarji v Sveto deželo.

Kako gre Rim rako vo pot pod mladolaškim gospostvom, kaže tudi to, da je zdaj neobljudenih 400 hiš, v katerih bi imelo prostor 20.000 družin.

Mladolaški framasonski glavarji so nedavno imeli v Rimu neko pojedino, pri kateri je veliki mojster laških framasonov, jud Lemmi, v daljšem govoru rekel in povdarjal, da novejša laške postave so zgoli in samo delo laškega framasonstva.

Z Dunaja pravi neko osebno pismo: „Nove mi-losti so bile nam podeljene po ljudskih misijonih; v 10 cerkvah ob enem imamo ss. misijone. Kaj tacega še ni bilo. Bog daj obilnega blagoslova!“

V zadevi pokojnega čast. g. Val. Lah-a se nam iše iz Bosne, da reč še zmiraj ni poravnana. Ne vedó, ali je mnogotera milošnja č. g. V. Lahu prihajala za razširjanje sv. Cerkve in misijon v Bosni, ali pa za druge privatne ter osebne namene (kar nikakor ni misliti)? Morebiti bi se še dalo kaj rešiti za cerkev in misijon v Bosni in posebej v Dubici, ako bi gg. in kdor koli so ranjkemu kaj pošiljali, povedali, kaj, koliko, v kak namen so kaj poslali? To bi bilo v korist tudi duši ranjcega g. Lah-a, da bi se denar prav obrnil, ker testamenta nič ni in toraj utegne pripasti, kar se je našlo, le takim, ki nimajo k temu pravice, in bil bi cerkveni rop. Reč je toraj vestna. Po naši misli naj vsi, ki so ranjc. gosp. Val. Lah-u za njegov misijon kaj podarili (bodi si za cerkev, zvonove, za nakup zemljišč v prid misijona itd.) to naznanijo, n. pr. prečast. škofu O. Marijanu Markovič-u v Banjaluki (Bosna). Ali pa cerkvenemu starašinstvu z adreso: G. France Vidmar, cerkveni

starašina („tutor“) v Dubici Bos. (Bosna). Tudi bi morebiti bilo prav, ako se naznanijo intencije, kolikor jih je kdo pošiljal v Dubico. Pomagajmo k poravnavi, kolikor je mogoče.

G. Iv. Gosar piše, da ni umerl, kar je bilo raztrošeno, temveč živi kot slikar in podobar v Pazinu. To na osebno pismo prošnjo.

Novo delo Leona Taxila. Leon Taxil, ki je iz prostozidarja postal naj gorečnji katoličan in nasprotnik brezbožnih masonov, spisal je zopet novo delo: „Les assassinats massoniques“ (prostozidarske morije). V vvodu govori o namenu in vravnavi te gerde svojbe, potem razkazuje, kako se v tej družbi sistematisko odgojajo morivci, pa kako se zopet drugim članom izročuje naloga, da naj o moritvi in potlej gledajo, da bi sum ne letel na prostozidarje. Naj huje preti odpadlim framasonskim družbenikom bodalo in strup. Znamenito je, da tudi smert Gambettovo, ki je bil sam framason, pripisujejo framasonstvu kakor maščevanje.

Kosmate duše.

Vprašanje: Kteri ljudje čez duhovne najbolj gerdo zabavljajo?

Odgovor: Večidel tisti, ki so se iz duhovskih rok odebelili! —

Nehvaležnost je plačilo sveta!

Iz rimskega Martirologija.

1. mal. travna.

V Rimu sv. Teodora, sestra slavnega mučenca Hermet-a, ki je martersko smert terpela pod cesarjem Hadrijanom.

Ravno tisti dan sv. Venancij, ki je po razno-terih in groznih terpinčenjih življenje dal za sveto vero.

V Egiptu ss. mučenca Viktor in Štefan.

V Armeniji ss. marternika Kvinkcijan in Irenej.

V Carigradu sv. Makarij, ki je bil pod cesarjem Leonom pregnan, ker se je poganjal za češčenje svetih podob in je v pregnanstvu svoje življenje dokončal.

V Gracijanopolu sv. Hugon, ki je veliko lét v samoti sveto živel, in s čudeži sloveč preselil se k Gospodu.

Pri Ambijan sv. Valerik opat. Na njegovem grobu se je godilo mnogo čudežev.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Preč. g. zlatomašnik Fr. Arhar 5 gld. — Č. g. kapl. Fr. Mekinec 1 gld. — Čast. g. duh. pastir J. Dernovšek 2 gld. — Katarina Mulej 1 gld. 40 kr. — H. D. 50 kr. — Č. g. bivši gimnaz. kat. M. Lazar 5 gld. — G. R. Silvester zopet 2 gld. — Č. g. župnik Mat. Tavčar 20 gld.

Za sv. Detinstvo: Katarina Mulej 1 gld. 60 kr. — Iz Bohinjske Bistrice po g. L. Ravniku 24 gld.

Za podobo sv. Antona na Šmarni gori: Več deklet 60 kr. — Pn. dr. in prošt Ant. Jarc 1 gld. — G. Jan. Dogan 50 kr. — Neimenovana 60 kr.

(Drugi dar. prih.)